

TWAALF GEHEIMEN

Eerder verschenen in de serie 'Woodwalkers & Friends'
bij Clavis

Kattige kameraden (boek 1)

Andere series van Katja Brandis bij Clavis

Woodwalkers
Seawalkers

Voor Trudy en Bo

Katja Brandis

Woodwalkers & Friends. Twaalf geheimen

© 2021 Arena Verlag GmbH, Würzburg

© 2023 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Claudia Carls

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Woodwalkers & Friends. Zwölf Geheimnisse*

Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg

Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 4751 2

D/2023/4124/090

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Katja Brandis

Twaalf geheimen

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Inhoud

<i>Een notige kerst</i> Holly	6
<i>Circuswolf</i> Bo	25
<i>De uitdaging</i> Jeffrey	35
<i>Lynxen en tranen</i> Shadow en Wing	52
<i>De wolf en de Perzische kat</i> Cliff	66
<i>Nieuw in de roedel</i> Tikaani	79
<i>Liefdestest</i> Trudy	98
<i>De vraag der vragen</i> Lou	112

<i>Muis au chocolat</i> Dorian en Nell	123
<i>Een noodgeval in New York</i> Nell	140
<i>De schuld van de vaders</i> Berta	164
<i>Een bizon in de zee</i> Brandon	174
<i>Bonusverhaal</i> <i>Stekelige broer en zus</i> Carag en Mia	184
<i>Dankwoord</i>	193
<i>Wat kun je doen voor het bos?</i>	194
<i>De wereld van de woodwalkers in beeld</i> Portretten van de leerlingen en plattegronden van Clearwater High	197

Een notige kerst

Holly (eekhoorn)

*Dit verhaal speelt zich af in de tijd
dat Holly in het weeshuis verbleef.*

Een grijze kerst zou verboden moeten worden, dacht Holly nors. Maar het probleem is dat niemand naar me luistert.

Het liefst was ze in haar gedaante van eekhoorn op het hoofd van meneer Tambin gesprongen, de altijd zo vreselijk drukdoende directeur van het weeshuis, om zo lang aan zijn oren te trekken tot hij om genade smeekte en hun de kleurrijkste, mooiste kerst beloofde die ze zich konden voorstellen. Maar in geen geval mocht iemand ooit te weten komen dat ze een tweede gedaante had, dus zo'n stunt was volledig uit den boze. Hoelang was het eigenlijk geleden dat ze zich voor het laatst had getransformeerd?

Nog maar drie dagen en dan was het kerst. Buiten regende het, waardoor de straten, de bedrijfsgebouwen met hun platte daken en de motels rond het weeshuis er troostelozer dan ooit uitzagen.

Al met sinterklaas had mevrouw Lomack binnen een paar den-

nentakken opgehangen, gecombineerd met rode kartonnen kaarsen. De eindejaarsversiering bleef meestal tot januari hangen. De dennentakken waren intussen al zo uitgedroogd dat je ze beter niet aanraakte, anders kreeg je een regen naalden in je kraag. Op school zag het er wat leuker uit, maar steeds dezelfde kerstliedjes die tijdens de pauze door de luidsprekers klonken, voelden voor Holly als een gestage regen die haar vacht doorweekte.

‘Wat gebeurt er eigenlijk met Kerstmis?’ waagde Holly het eindelijk te vragen. Ook nu weer kreeg ze een afkeurende blik van mevrouw Lomack, die zoals gewoonlijk in het grijs en zwart was gekleed, perfect passend bij de winter. Holly wist al lang dat mevrouw Lomack haar niet mocht omdat ze haar veel te levendig, te luidruchtig en te wild vond. Ze had eens gehoord hoe mevrouw Lomack eekhoorns ‘ratten van de bomen’ had genoemd. Dat zei genoeg.

‘Jullie mogen uitslapen!’ Uit haar mond klonk het alsof we de lotto gewonnen hadden. ‘Op kerstochtend is het ontbijt pas om negen uur, met warme chocolademelk voor iedereen.’

‘Ah,’ zei Phil, die toevallig had meegeluisterd. Hij was een lange, magere en wat bleke jongen. Omdat hij al dertien was, had hij de hoop opgegeven ooit nog geadopteerd te worden.

‘Wat er dus eigenlijk op neerkomt dat er helemaal niets gebeurt. Zoals gewoonlijk.’

‘Wij verzorgers hebben allemaal onze eigen familie. Jullie kunnen onmogelijk van ons verwachten dat we op alle feestdagen hier zijn,’ zei mevrouw Lomack scherp. ‘Philip, je hemd is helemaal gekreukt. Zorg ervoor dat het gestreken is voor het avondeten!’

‘Ja, mevrouw Lomack,’ antwoordde Phil werktuiglijk terwijl hun begeleidster zich al had omgedraaid en wegliep. Hij was hier al een hele tijd en was het gewend geraakt te gehoorzamen.

Ga liever wat bizonpoep eten met een goed glas wc-water, mevrouw Lomack! voegde Holly er in gedachten aan toe terwijl ze de rug van de weglopende begeleidster een gemene grimas toewierp. Phil zag het en grijnsde. Hoewel ze eigenlijk geen vrienden waren, liepen ze naast elkaar naar de vrijetijdruimte. ‘Herinner jij je nog een kerst met je ouders?’ vroeg hij plots. ‘Jij bent hier toch ook al een poosje.’

Holly slikte. Woonde ze hier werkelijk al drie jaar? ‘Ja, sinds mijn vader gestorven is. Natuurlijk herinner ik het me. Ik zal het me altijd en eeuwig herinneren,’ zei ze en ze voelde een steek in haar hart.

Het laatste jaar dat haar vader leefde, hadden ze vaak met z’n tweeën in hun eekhoorngedaante door het bos gelopen. Ze hadden sneeuw naar elkaar en naar andere dieren gegooid en hadden een heerlijke tijd samen. Na de sneeuwpret hadden ze zich thuis opgewarmd met een kop warme chocolademelk en notenkoekjes gebakken. ’s Avonds had Holly zich onder haar groen-paars-oranje deken genesteld, dromend van haar kerstcadeautje dat ze de volgende dag zou uitpakken. Haar vader zou het zijne uitpakken. Ieder kreeg één cadeautje, niet meer, want met zijn avonddiensten in een hamburgertent verdiende haar vader niet veel. Maar waarom zou je meer dan één cadeautje nodig hebben? Het was veel belangrijker dat je elkaar in de armen sloot.

‘Weet je wat? Als die duffe labbekakken niets met ons te maken willen hebben, dan organiseer ik dit jaar zelf een kerstfeest voor ons,’ snauwde Holly.

Phil keek haar sceptisch aan. ‘Je weet toch dat we allemaal gestraft worden als een van ons ... iets doms doet.’

Er verscheen een brede grijns op Holly’s gezicht. ‘Als we toch allemaal straf krijgen, dan moet het de moeite zijn, vind je niet? En trouwens, kerstfeestjes zijn niet dom!’

‘Wat heb je precies in gedachten?’ vroeg Phil ongerust.

‘Om te beginnen moeten er notenkoekjes zijn,’ zei Holly. ‘Een heleboel notenkoekjes.’

‘Oké, ik weet hoe je die moet maken,’ zei Phil nadat hij even had nagedacht. Dat klonk al goed. Dat betekende dus dat hij meedeed. ‘Maar we hebben geen ingrediënten en ik mag de keuken zelf niet gebruiken. Dat kan ik meneer Gambriini niet vragen.’

Dat was waar. De kok was niet alleen lui – koken bestond voor hem uit blikken openen en alles bij elkaar kieperen – maar hij was ook behoorlijk humeurig. Als hij ’s morgens ruzie had gemaakt met zijn vrouw, had hij de hele dag een rothumeur en sprak hij nauwelijks een woord.

‘Hm,’ zei Holly terwijl ze aan een uitgerafeld stukje van haar trui friemelde. ‘We vinden er wel wat op. Eerst vragen we wie er allemaal mee wil doen. Jij vraagt het aan de jongens, ik aan de meisjes. Maar wees voorzichtig!’

‘Maak je geen zorgen. Frederick zal hierover niets te horen krijgen,’ beloofde Phil. Frederick stond erom bekend dat hij bij de leerkrachten klikte zodra iemand zogenaamd van het rechte pad afweek. In ruil daarvoor kreeg hij soms een stukje chocolade of een welwillende glimlach van mevrouw Lomack, die er

gewoonlijk uitzag alsof ze net citroensap had gedronken.

Als eerste sprak Holly Melina aan. Melina had kromme benen doordat haar ouders haar vroeger hadden gedwongen om dag en nacht in een veel te klein bedje te liggen. Ze kon alleen nog met krukken lopen, maar ze had behendige handen.

‘Een leuke kerst? O ja, echt cool!’ zei Melli. Het klonk wat weemoedig. ‘Ik kan cadeautjes knutselen. In een van de opslagplaatsen ligt nog wol in allerlei kleuren. Daar zou ik armbandjes van kunnen vlechten.’

Nog enkele andere meisjes waren meteen in de wolken en opperden allerlei ideeën voor cadeautjes en spelletjes om het geheel op te vrolijken. Tot Samantha binnenkwam en hen jammer genoeg hoorde praten. ‘Wat halen jullie je in het hoofd om nog maar te denken aan een kerstfeest? Zijn jullie gek geworden? Zo iets geeft alleen maar problemen.’

Met haar blonde haren zag Samantha er leuk uit, maar door haar puistjes was ze de wanhoop nabij telkens als het bezoekdag was. Omdat ze geen make-up mocht kopen, had ze onlangs geprobeerd haar gezicht met bloem te bepoederen, waardoor ze er een beetje als een sneeuwuil uitzag. Ze was er zeker van dat ze binnenkort geadopteerd zou worden. Als ze je als concurrent beschouwde, kreeg je het zwaar te verduren.

‘Jij kunt goed toneelspelen. Misschien kun je onze begeleiders nadoen?’ vroeg Holly. ‘Of wil je liever een ander bosachtig optreden bedenken?’ Ze deed net alsof ze Samantha’s bezwaren niet had gehoord.

Nog geen dertig seconden later knikte Samantha instemmend. ‘Nou, goed dan, ik doe mee. Er zijn dus koekjes, zei je?’

‘Er zal een stapel koekjes zijn die minstens zo hoog is als een

drie jaar oude dennenboom,' verzekerde Holly haar. 'Of hoger!'

Ze had geen idee hoe ze dat voor elkaar moest krijgen. Maar de oplossing kwam haar al tegemoet, met grote stappen en schoenmaat 46. 'Hier, breng dit voor mij eens naar het postkantoor,' beval de directeur van het tehuis terwijl hij haar een bruine enveloppe in de hand duwde. Meneer Tambin was een kalende man die een gebreid vest droeg en het op een of andere manier voor elkaar kreeg er altijd gestrest uit te zien. 'En wel meteen, als je zo vriendelijk wilt zijn.'

'Geen probleem. Ik doe het niet alleen meteen, maar nú meteen,' zei Holly terwijl ze ongedurig op de toppen van haar tenen wiebelde. Perfect. Het postkantoor lag precies naast de supermarkt. Ze liet er geen gras over groeien en stooft erdoor om eerst even met Phil te overleggen.

'Perfect,' zei ook hij. 'Trouwens, er zijn veel jongens die meedoen. Pepe denkt dat hij acrobatiek kan en Sergej wil ook iets laten zien, maar hij wilde niet zeggen wat.'

'O jee,' zei Holly. Sergej deed vaak nogal vreemd en dat kwam niet doordat hij zo goed als geen Engels sprak. 'Maar het wordt vast leuk, wat het ook is. Wat nu nog ontbreekt, is wat geld. En verder moeten we de keuken binnen zien te komen.'

'Ik heb wat gespaard,' fluisterde Phil. Hij rende naar de slaapzaal en kwam terug met een paar verfrommelde briefjes van tien dollar. Holly was ontroerd. 'Dat is echt nodig! Daarmee komen we aan een hoop boter, bloem, gemalen hazelnoten en dat soort dingen. Ik zorg wel voor de keukensleutel.'

'Het is grappig dat je altijd "nodig" zegt,' vond Phil. 'Zoiets heb ik nog nooit iemand anders horen zeggen. Hoe denk je aan die sleutel te komen?'

‘Dat kan ik je beter niet vertellen,’ mompelde Holly. ‘Dan kunnen ze je dat geheim niet ontfutselen, zelfs niet door je te martelen.’

‘Breng mevrouw Lomack niet op ideeën,’ zei Phil nors. Tot nu toe werden ze in het tehuis niet geslagen, al leken sommige begeleiders daar wel zin in te hebben.

Holly pakte haar jas en rende ervandoor, met de enveloppe goed zichtbaar onder haar arm gekneld en een paar boodschappentassen onder haar jas. Boodschappen doen ging vlot. Toen ze met volle tassen terugkwam, leidde Phil de begeleiders af. Op een onbewaakt moment liep Holly naar de slaapzaal, waar ze de boodschappen haastig onder haar bed verstopte. Nu werd het spannend: de keukensleutel! Holly bracht de kok, meneer Gambrini, een bezoekje, maar jammer genoeg had hij een slechte dag.

‘Niemand kent nog het verschil tussen goed en kwaad,’ klaagde hij. ‘Ik heb de wereld nog nooit zo corrupt en verkeerd gevonden als nu.’

Op dit punt was Holly het roerend met hem eens. Een wereld waarin ouders door roofdieren werden opgegeten, daar klopte inderdaad niets van. ‘Hoezo? Heeft je vrouw te hard op de tube tandpasta gedrukt?’ Haar poging om hem een beetje op te vrolijken mislukte.

‘Wat doe je hier eigenlijk?’ gromde meneer Gambrini terwijl hij haar met een donkere blik aankeek.

‘Ach, ik kwam gewoon een beetje zout halen,’ zei Holly. Het zoutvat stond achter in de keuken en hij moest zich omdraaien om het te halen. Alleen zo kon ze bij zijn achterzak, waar de sleutels in zaten.

‘Waar heb je zout voor nodig?’ Meneer Gambrini trok zijn

wenkbrauwen op, krabde aan zijn hoofd en er ontsnapte hem een scheet.

‘Oké, geen zout dan, maar rozemarijn misschien?’ zei Holly.

Hij reageerde helemaal zoals ze had gehoopt. ‘Ben je gek? Ik ga jou en die andere snotneuzen toch geen dure kruiden meegeven! Je krijgt een beetje zout en dan maak je je uit de voeten, begrepen?’

‘Sneller dan de geur van je scheet,’ zei Holly met haar mooiste oogopslag.

‘Wanneer krijg jij eindelijk een wapenvergunning voor die grote mond van jou?’ gromde meneer Gambrini. Nauwelijks had hij zich omgedraaid of ze deed een stap naar voren en griste de sleutel uit zijn achterzak. Hij had niets in de gaten. Niet alleen was ze geboren met behendige vingers, ze had ook al veel geoefend. In het weeshuis waren er altijd dingen die je niet kreeg, maar wel graag wilde hebben. Bovendien gapte ze tijdens uitstapjes zo veel geld uit portemonnees van vreemden dat ze het zakgeld van alle kinderen in het tehuis met maar liefst vijftig cent per week verhoogde.

Misschien voelden de begeleiders dat er iets in de lucht hing, een ongewone opwinding. Holly deed haar uiterste best om hen niet nog wantrouwiger te maken. Ze probeerde zo weinig mogelijk brutale antwoorden te geven en de hele tijd stil te zitten, hoewel dat laatste natuurlijk onmogelijk was. En af en toe lukte het haar zelfs om te doen wat de volwassenen van haar verwachtten. Ook de andere ingewijden deden mee. En het werkte. ‘Jullie zijn flink vandaag,’ zei een begeleidster zelfs.

Het ene na het andere personeelslid nam vrolijk afscheid van iedereen om aan de kerstvakantie te beginnen. Alleen meneer

Tambin leek wat last te hebben van schuldgevoelens. ‘Ontspan jullie maar,’ zei hij tegen de kleine Pepe, die pas zeven was. Meneer Tambin streek hem over zijn zwarte haren.

‘Nee, ik wil me helemaal niet ontspannen, want we gaan ...’ begon Pepe.

Gelukkig was Phil snel en onderbrak hij de kleine Pepe op tijd: ‘Ja, natuurlijk gaan we ervan genieten. Geen school en uitslapen! Ik wens u een vrolijke kerst, meneer Tambin.’

‘Voor jou ook een vrolijke kerst,’ mompelde meneer Tambin. Hij zette zijn bruine gebreide muts op, sloeg zijn bruine gebreide sjaal om en ging er snel vandoor, zonder nog om te kijken.

Alleen de nachtwaker bleef. Dat was dit keer oude Grit, die Holly deed denken aan een verschrompelde appel. Ze was meestal verstrooid, afwezig zelfs. Haar taak was ervoor te zorgen dat er in de gangen niet evenveel aarde lag als in het bos, wat met veertig kinderen met vuile schoenen een strijd was die ze onmogelijk kon winnen. Waarschijnlijk had zij vandaag de nachtdienst op zich genomen omdat ze kinderen noch kleinkinderen had; alleen een parkiet, die ze elke dag meenam naar haar werk.

‘Zo dan, tanden poetsen en in bed,’ mompelde Grit. Schuifelend op haar grijze vilten pantoffels liep ze voor de meisjes uit naar de badkamer.

In elke slaapzaal – een kale, beige geverfde ruimte met een verwarming die altijd precies het tegenovergestelde deed van wat ze moest doen – sliepen zes kinderen in stapelbedden met stalen spijlen. Het rook er altijd naar oude wol, mottenpoeder en gips van de afbrokkelende muren. Maar vandaag vond Holly dat niet erg. Ze trok haar heerlijk zijdeachtige groen-paars-oranje deken over zich heen, waar ze al veel discussies over gehad had met de

begeleiders. Holly sloot haar ogen, hoewel ze klaarwakker was. En ze wachtte. Ze hoorde een paar meisjes onderdrukt gischelen. In deze slaapzaal deed iedereen mee. De kinderen popelden om eraan te beginnen en konden zich nauwelijks rustig houden.

Het duurde twee of drie eeuwigheden voordat het rustig was. Zelfs de parkiet van Grit maakte geen geluid meer. Hij was vast in slaap gevallen, net zoals zijn baasje. Holly gooide de deken van zich af en sprong uit bed. Ze voelde de opwindende tintelingen door haar hele lichaam, tot in de puntjes van haar haren.

‘Tijd om te bakken, gedaan met slabakken,’ zong Holly terwijl zij en nog een paar andere meisjes op de toppen van hun tenen naar de keuken trippelden. Daar stond Phil hen al op te wachten, samen met een van zijn helpers.

‘Is bij jullie alles vlot verlopen?’ fluisterde Holly.

‘Ja, Frederick is snel in slaap gevallen en hij is niet wakker geworden toen we naar buiten slopen,’ informeerde Phil haar. Hij leek zenuwachtig, waarschijnlijk omdat hij anders altijd gehoorzaamde en geen enkele regel overtrad. Terwijl dat natuurlijk erg ongezond was!

Zo’n verboden feestje is een geweldige oefening voor hem, het zal hem vast goeddoen, dacht Holly terwijl ze met de sleutel stond te friemelen tot ze de deur uiteindelijk openkreeg. Gelukkig piepte de deur niet.

Niet veel later rook de keuken heerlijk naar kaneel, gesmolten boter en gemalen noten. De sfeer was geweldig. Vrolijk graaiden Holly en Melina deeg uit elkaars kom.

‘Mijn mama bakte ook altijd koekjes met mij,’ vertelde Pepe.

Er viel even een stilte, want iedereen wist dat zijn moeder al zes maanden in de gevangenis zat en niet snel vrij zou komen.

Na een poosje droegen Holly, Samantha en de andere leden van het bakteam vijf ovenplaten met warme, versgebakken koekjes en ook nog mandarijnen en noten naar de vrijetijdruimte. Daar hadden de anderen intussen de stoelen en tafels aan de kant geschoven om plaats te maken voor de optredens. ‘Bossige kerst!’ wenste Holly. Haar ogen straalden. Ze zette haar groene pomponmuts op en danste door de kamer.

De kinderen stortten zich op de stapels koekjes en na ongeveer vijf minuten bleef er zo goed als niets meer van over. Maar erg was dat niet, want iedereen was nu in een opperbeste stemming en klaar om plezier te maken. Pepe had met de krukken van Melina acrobatiekstuntjes laten zien, waarbij hij met beide handen steunend op de handgrepen zijn benen steeds hoger de lucht in zwierde. Holly ging op haar handen staan – dat had ze als bij wonder altijd al gekund – deed een paar flikflaks door de kamer en maakte een grote salto, zoals haar papa haar had geleerd.

Er werd luid geapplaudisseerd. Misschien te luid? Hopelijk had niemand het gehoord!

Ook Phil keek gespannen op. ‘Sst, stil, alsjeblieft! Als Grit wakker wordt, is het afgelopen met het plezier.’

Nu was Samantha aan de beurt. Voor de gelegenheid had ze het donkergrijze vest en de pantoffels van mevrouw Lomack geleend. Ze had haar haren naar achteren samengebonden en trok de beroemde citroensapgrimas. ‘Jullie zullen allemaal in de goot belanden!’ zei ze met een hoog, snauwend stemmetje terwijl ze haar wijsvinger dreigend in de lucht hield. ‘Waar ik zelf al heb ge-

woond en waar ik me echt goed heb gevoeld! Ik knuffel zo graag met de ratten. Die stinken net zo lekker als ik, maar dat mag natuurlijk niemand weten. Dat snappen jullie wel, hè?’

De vandaag ongewoon jonge en mooie mevrouw Lomack hield daarna een levendige toespraak over hoe trots haar vader was geweest omdat hij zich al tien jaar niet meer had gewassen. En over haar moeder, die uren aan een stuk kon bidden en vervolgens een wilde stier bij zijn hoorns door het weiland sleurde. En natuurlijk over haar oom, die de langste baard van heel Iowa had en tijdens kerkconcerten graag naakt door het altaarkoor liep omdat hij gek was op het gekweel van de oude vrouwen. Haar publiek was in de wolken. Pepe lachte zich een bult, viel op de grond en rolde tussen de mandarijnenschillen die de anderen hadden laten vallen. Ook Holly was verrukt. Ze had nooit geweten dat Samantha zo veel humor had.

De volgende die klaarstond voor zijn optreden, was Sergej. De vreemde Sergej, zoals sommigen hem noemden. Hij was vaak zo stil dat je hem nauwelijks opmerkte. Niemand wist hoe hij in het weeshuis terecht was gekomen. Er werd vermoed dat hij uit Rusland kwam en dat zijn ouders hem tijdens hun reis door Amerika ergens bij een tankstation waren vergeten.

Met een gewichtige uitdrukking op zijn gezicht schreed hij naar het midden van de ruimte. Er viel een gespannen stilte over de feestelingen. Ook Holly keek de jongen vol verwachting aan. Grote dennenappels en notendoppen, eindelijk komen we te weten wat hij heeft bekookstofd, dacht ze. Hopelijk niets belachelijks waarmee hij de stemming zou verpesten.

‘Zo ziet meneer Tambin eruit als hij een regenworm in zijn sok heeft gevonden,’ zei Sergej. Hij sperde zijn mond open, keek

scheel en vertrok zijn gezicht alsof het van rubber was gemaakt. Het was een van de beste grimassen die Holly ooit had gezien. Bijna was ze vergeten dat alleen een stil applaus was toegestaan.

‘Joehoe, ga door!’ riep Melina terwijl ze met haar krukken in het rond zwaaide, waarbij die rakelings langs een lamp suisden. In de volgende minuten kwam iedereen te weten wat voor gezicht Grit trok als het haar weer eens niet lukte op het toilet, hoe meneer Gambrini zich gedroeg als hij per ongeluk een kakkerlak had opgegeten en nog veel meer. Stralend en opgewarmd door zijn enthousiaste publiek stond Sergej op het punt om aan zijn volgende optreden te beginnen, toen plots de deur openging.

Iedereen verstijfde en keek ontzet naar de ingang van de vrijetijdsvaart. O nee, daar stond Frederick in zijn gestreepte pyjama! Hij wreef in zijn ogen en keek verbaasd om zich heen. Frederick, de klikspaan. Frederick, die had geklikt dat Mira haar bord nooit leegat, maar het meeste ervan stiekem bewaarde in een kast voor als er slechte tijden aanbraken, waarna ze in het ziekenhuis was beland. Holly had haar nooit weergezien.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Frederick terwijl hij op zijn hoofd krabde. Zijn haar was gemillimeterd omdat Grit een paar dagen geleden luizen bij hem had ontdekt.

‘Kerstfeest,’ legde Holly uit, hoewel hij dat zelf ook had kunnen zien.

‘Jullie maakten zo veel lawaai dat ik niet meer kon slapen,’ zei hij verwijtend. ‘Hebben jullie toestemming gekregen voor dit feest?’

Niemand antwoordde. Het was ook een heel domme vraag. Tenslotte was het middernacht en was er nergens een begeleider of begeleidster te bespeuren, tenzij je Samantha er als een be-

schouwde zolang ze haar mevrouw Lomackkostuum droeg.

‘Waarom feest je niet gewoon mee?’ stelde Melina voor terwijl ze hem glimlachend aankeek. ‘Slapen kun je morgen ook.’

Frederick aarzelde. Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek ons achterdochtig aan. Het toeval wilde dat er op dat ogenblik twee meisjes binnenkwamen met meerdere ovenplaten extra koekjes. Deze keer lagen er ook vanillekoekjes met poedersuiker bij. Fredericks ogen werden groot.

‘Nou, vooruit, ga ergens zitten. Of blijf staan of doe een handstand als je dat wilt, oké?’ Holly werd ongeduldig. ‘In elk geval is er een voorstelling bezig en we willen allemaal graag verder kijken.’

Frederick ging zitten en nam drie vanillekoekjes van een ovenplaat terwijl Sergej zijn volgende grimas trok. Het was een haarfijne, geweldige nabootsing van mevrouw Lomack, die er net achter was gekomen dat iemand haar identiteitskaart, sleutels en telefoon had gestolen.

Het kriebelde bij Holly om deze stunt eens in het echt uit te testen. Misschien zouden de anderen dan ook zo door het lint gaan als nu. Zelfs Fredericks mondhoeken zag ze lichtjes opkrullen. Misschien was hij aardiger dan hij leek. En als dat niet zo was, kon ze dat ook begrijpen. Ze had eens gehoord dat zijn stiefvader hem had gedwongen om nare dingen met hem te doen totdat Jeugdzorg Frederick daar had weggehaald.

Na Sergej zorgde Phil voor tromgeroffel. Plechtig haalde Melina de doos met cadeautjes tevoorschijn. Die had ze de afgelopen dagen zelf geknutseld. Gelukkig waren er genoeg geschenkjes voor iedereen die was komen opdagen. Iedereen mocht er eentje uit de doos nemen. Melina had ze allemaal in een rood servet

gewikkeld, zodat het voor iedereen een verrassing was wat erin zat.

Niet veel later pakte iedereen zijn cadeautje uit en ze lieten elkaar hun schat zien. Samantha kreeg drie snoepjes. Kleine Pepe had een paard, gemaakt van een kastanje en lucifers. Holly was superblij met een grote gouden vestknoop waarop een zwart wapenschild stond afgebeeld. En Frederick vond in zijn pakje een vriendschapsbandje dat Melina had gevlochten. Het was een gelukkig toeval dat Phil, die graag kookte, een houten replica van de keukensleutel kreeg. Die had Holly gesneden. 'Ik heb hem al getest,' zei ze trots. 'Hij draait zo vlot in het slot als een vinger die door zachte boter gaat!'

'Echt cool,' zei Phil terwijl hij haar glimlachend aankeek. 'Nu kan ik om middernacht af en toe iets koken als ik daar zin in heb.'

Misschien hadden ze wachtposten moeten voorzien die in geval van nood alarm konden slaan, zeker na het incident met Frederick. Maar natuurlijk had niemand zin om als bewaker buiten te staan terwijl er binnen allemaal leuke en lekkere dingen te beleven vielen.

Toen ze voetstappen op de gang hoorden, bevroor iedereen voor de tweede keer. Het waren zware, schuifelende voetstappen. Dat kon alleen Grit zijn, of de kerstman, dacht Holly. Maar in beide gevallen niet welkom!

'Hef jullie konten op!' siste ze. 'Licht uit, kop dicht en onder de tafel!' De kinderen zochten allemaal dekking. Vlak voordat de deurklink aan de buitenkant naar beneden werd geduwd, kon iemand nog de lichtschakelaar bereiken.

Geschrokken en met ingehouden adem keken ze naar de deur die openging en naar het silhouet van de oude Grit, dat zich afte-

kende tegen het licht in de gang. Grit gluurde de vrijetijdsruimte in. Holly wist dat ze zo meteen het licht zou aandoen en dat alles dan voorbij zou zijn. En zelfs al zou ze het licht niet aandoen en de kinderen niet zien, de geur van vanillekoekjes kon haar onmogelijk ontgaan. Die hing in de lucht als een scheet van een engel. Maar één keer per jaar mocht er zich wel een wonder voltrekken. Misschien vandaag.

Grit tastte niet naar de lichtschakelaar. Ze deed een stapje achteruit ... en sloot de deur, zachtjes en voorzichtig.

Dank je wel, zei Holly in gedachten tegen haar. Toen sloop ze naar de deur en deed het licht weer aan.

Vorzichtig en nog een beetje stijf en beduusd kropen de kinderen onder de tafels vandaan. Holly keek hen stralend aan. 'We kunnen doorgaan!' kondigde ze aan.

Daarna liep het feest een klein beetje uit de hand. 'We wensen jullie een pittig kerstfeest,' zong Holly. Ze streek over de droge dennennaalden, waardoor die naar beneden dwarrelden. Ze strooide ze, samen met de andere kinderen, vervolgens in de pantoffels van de begeleiders. Iemand kwam op het idee om de kaarsen van rood en geel karton echt aan te steken, wat geen ernstige gevolgen had omdat Phil op tijd klaarstond met een emmer bluswater. Verder gleden de twee jonge bakkers uit over een mandarijnenschil, waardoor de derde lading koekjes op de grond belandde. Maar lang bleven ze er niet liggen, want het waren macarons van hazelnoot en die lustte iedereen. Wat maakte het uit dat ze enkele seconden op de grond hadden gelegen! Ze smaakten nog steeds overheerlijk. Het was een wild feest, geweldig en heel erg feestelijk.

Maar na een tijdje werden ze moe. De een na de ander glipte

de slaapzaal weer in, naar zijn bed. Waarschijnlijk vergaten de meesten hun tanden te poetsen en waarschijnlijk kon het niemand wat schelen.

Phil, Samantha en Pepe waren zo aardig om de vrijetijdskamer weer piekfijn in orde te brengen, waarna Samantha zei: 'Dat was geweldig. Slaap lekker, Holly, droom zacht!'

'Ja, het was super. Dat doen we volgend jaar weer, hè?' zei Phil met een glimlach. Pepe sloeg zijn armen om Holly en gaf haar een knuffel.

'Probeer me maar tegen te houden, jij bossige koekjesmarter!' zei Holly en Phil moest grijnzen. Nou dus, eindelijk nog eens een kerst met een knuffel. Zodra de anderen weg waren, veegde Holly een traan uit haar ooghoek.

Toen schoot haar te binnen dat ze al een hele poos niet meer in de keuken was geweest. Holle noten en droge naalden, ze waren vergeten die schoon te maken! Overal stonden ovenplaten vol bloem en vette mengkommen, en zag ze afgelikte lepels liggen, om nog maar te zwijgen van de eierschalen, de lege verpakkingen en de kruimels. De vloer was helemaal besmeurd en glad door een klodder boter waar iemand op was gaan staan. En behalve zij was er niemand meer wakker.

Nou ja, elk feestje heeft zijn prijs, dacht Holly. Jou krijg ik klein, zei ze in gedachten tegen de keuken en ze stroopte de mouwen van haar pyjama op.

Toen ze klaar was met schoonmaken, zag ze onder een stukje

bakpapier nog een paar macarons van hazelnoot die iedereen over het hoofd had gezien. Perfect! Holly koos er de kleinste uit en at hem op. De andere koekjes legde ze op het mooiste bordje dat nog schoon was. Met het bordje in de hand liep ze stilletjes door de gang van het weeshuis, tot ze bij een deur bleef staan. Daar zette ze de macarons neer en heel stilletjes wenste ze Grit en haar parkiet een notige eerste kerstdag.